

KAPITOLA DRUHÁ

JP

„FAKT, ALE FAKT tě nenávidím,“ řeknu do telefonu, když stojím venku před restaurací.

„Nenávidíš mě nebo sebe?“ zeptá se Breaker. „Protože jsi to ty, kdo prohrál sázku.“

„Rozvázala se mi bota, vzal jsem si přestávku, ale tys mě neposlechl a dal jsi vítězný koš. V podstatě jsi... podváděl.“

„Ježíši,“ odtuší Breaker. „To je strašná blbost a ty to víš. Nevyhlásili jsme žádný time-out, než ses vrhl k zemi, a já prostě proletěl kolem tebe. Porazil jsem tě férově.“

Zastrčím si jednu ruku do kapsy a kopnu špičkou boty do chodníku. „No, tak si to musíme zopakovat.“

„Proč se nezachováš jako chlap, nepřiznáš prohru a neřekneš, že jsi prohrál a poneseš následky, místo toho, aby sis stěžoval?“

„Protože nechci.“

„Tak ses neměl sázet.“

„No jo, no... Nemyslel jsem si, že prohraju.“

Zasměje se do telefonu. „To není můj problém.“

„Do háje... no tak fajn.“ Prohrábnu si vlasy. „Ale tohle je kurva blbý.“

„Zeptám se tě asi takhle – jsi naštvaný, protože jsi prohrál, nebo proto, že jdeš na rande s někým, kdo ti nepadl do oka?“

„Mně do oka nepadl nikdo.“

Breaker si odfrkne. „Kámo, koho chceš oblbnout? Pálíš za Kelsey a štve tě, že s tebou nechce mít nic společného.“

„Kelsey?“ Rozchechtám se tak hlasitě, že na sebe upoutám pozornost muže, co zrovna vchází do restaurace. Kývnou na něj a otočím se, abych měl trochu soukromí. „Kelsey je otravná. Upjatá, nudná a nepozná, co je pro ni dobré, i když to má přímo před nosem.“

„Tím myslíš sebe,“ podotkne Breaker pobaveně.

„Ehm, jo, jasně. Proč bych měl chodit na rande s někým, kdo si víc váží kousku žvýkačky přilepeného za uchem než mě?“

„Hmmm, možná bych měl Kelsey pozvat na rande. Zdá se, že máme hodně společného.“

„Jdi do prdele,“ zasténám a obracím se k restauraci. On radši Kelsey na rande ani nezval. Jestli nechce mě – *a já jsem mimořádný sympaták* – nebude chtít ani Breakera. Kelsey je svéhlavá a slepá. *A já bych si přál, abych o ní nefantazíroval. Což dělám často.* „To je úplně idiotský nápad. Nic o té holce nevím.“

„To není pravda. Víš, že tu bydlí, že má vlastní podnik a myslí si, že růže jsou ty nejromantičtější kytky na světě.“

„Jo, přesně tak. Nemám tušení, proč si ten debilní počítač myslel, že se k sobě hodíme. Nejspíš viděl na našich profilech ‚majitelé firmy‘ a řekl si: tak fajn, hotovo. Pohodička. Shoda k pohledání. Tohle místo má zbytečně velkou reklamu. Je to směšné.“

„Vždyť se nemusíš zdržet moc dlouho. Prostě si zajdi na skleničku a pak...“

„Takhle ten proces nefunguje. Musíš zůstat a s tou dotyčnou povečeřet. To je pevně daný program.“

Breaker si znovu odfrkne. „Do háje, to jako vážně?“

„Jo, vážně. Tvrdí, že chtějí, abys toho člověka poznal, než si uděláš názor a půjdeš na další rande.“

„To dává smysl.“

„Jasně, tomu, kdo na to rande nemusí jít.“

„Kámo, přestaň si stěžovat a prostě tam jdi. Nejdeš už náhodou pozdě?“

Podívám se na hodinky. Sakra, šest minut zpoždění. Povzdechnu si a zavrčím: „Nenávidím tě.“

„Nemůžu se dočkat, až mi budeš o tom rande všechno vyprávět. Bav se, brácho.“

„Jdi do prdele.“ Ukončím hovor, když se z mobilu ozve jeho smích.

Kdybych byl nějaký kretén, co nedrží slovo, prošel bych kolem téhle restaurace, posadil se někam do baru a sledoval poslední zápas Rebels. Ale i když to zní zatraceně lákavě, až takový kretén nejsem. Nemůžu někoho podrazit. Cítil bych se příliš provinile.

Takže strčím mobil do kapsy a přeju si, aby tahle noc mohla skončit dřív, než začala.

Zkus to naslepo. Pěkně debilní koncept.

Nechat počítač, aby vás spojil s někým, o kom ani nevíte, jak vypadá... Pokud můžu říct, přijde mi to jako dost velká bezohlednost.

Taky velká nezodpovědnost.

A držet je jako rukojmí, dokud večeře neskončí?

Zkuste hádat, kdo se chystá pokořit rekord v likvidaci jídla, jen aby se odtud dostal?

Já.

Otevřu dveře restaurace a přivítá mě víc než rozjařená hosteska a až příliš romantická atmosféra. Po celém prostoru restaurace jsou rozvěšeny šňůry s velkými žárovkami a spousta závěsných květín, jejichž šlahouny jen tak visí nad stoly. Stěny jsou z bílých cihel, stoly nabízí diskrétní prostor a působí moderním dojmem. Design zjemňují dřevěné trámy, táhnoucí se rovnoběžně přes strop.

Jako... je to tu hezké.

To se musí nechat.

Ale zbytek toho konceptu je debilní.

„Dobrý večer, pane,“ uvítá mě energická hosteska.
„Vy musíte být JP.“

Samozřejmě, že vědí, kdo jsem. Určitě mají fotky každého člověka, který se nechal zlákat na jejich rande.

S úsměvem přikývnu. „To bych měl být já.“

„Výborně. Vaše partnerka na schůzku čeká u baru. Mám vás představit, nebo se chcete představit sám?“

Podívám se k baru a vidím osamoceně sedící ženu ve fialových šatech. Prohlížím si její dlouhé hnědé vlasy, které jí ve volných vlnách splývají přes holá ramena. Hmmm...

Možná to všechno není až tak *úplně* hloupý nápad.

„Představím se sám.“

„Skvěle. Přeju hezký večer.“

„Děkuju,“ řeknu, než se vydám na cestu přes restauraci. Když se do tohoto programu přihlásíte, musíte si vybrat přezdívku, která vás nějakým způsobem reprezentuje, ne své skutečné jméno. Vybral jsem si Muži Nosí Kalhoty, protože jsem byl natolik otrávený, že se mi nechtělo přemýšlet nad něčím chytřejším, a dívka, se kterou mě aplikace spárovala... Mno.

„Ahoj, ty musíš být Růže Jsou Rudé,“ pozdravím ji.

Odloží poloprázdnou sklenku a otočí se, jakoby zpomaleně. Zadržím dech a připravuju se na to, co přijde, ale jakmile zaregistruju její tvář, zadržovaný dech mi to okamžitě vyrazí. Tuhle tmavovlasou krásku znám.

Široký úsměv, oči plné naděje, přehodí vlasy přes rameno, zadívá se mi do očí... a tvář se jí zkříví a ústa stáhnou do tenké, rozzlobené čárky.

„Co tady sakra děláš?“ zeptá se.

Páni, tak tohle je fakt k posrání.

Kelsey Gardnerová.

Jaké jsou šance?

Zastrčím obě ruce do kapes a radostně prohodím: „Jsem tvůj dnešní společník.“

Podívá se mi přes rameno; zdá se, že jí chvíli trvá, než jí dojde, co se děje, a pak se zeptá: „Ty jsi nějaký stalker, co mě sledoval až sem? JP, tohle už zašlo příliš daleko. Chystám se jít s někým na rande. Nemám zájem, aby si myslel, že jsme tady spolu, takže kdybys mohl odejít...“

„Muži Nosí Kalhoty,“ prohodím a její oči se zúží.

Rychle se rozhlédne kolem sebe, promne rty, nakloní se a nervózním hlasem se zeptá: „Proč jsi řekl právě tohle?“

Je zatraceně roztomilé sledovat, jak se jí ve zmatku krabatí nos. Jak moc jsem se mýlil! Dnešní večer bude daleko zábavnější, než jsem čekal.

„To je moje přezdívka. Muži Nosí Kalhoty, a ty, má podrážděná Růže Jsou Rudé, to můžeš popírat, jak chceš, ale pravda je, že si tahle seznamovací aplikace myslí, že se k sobě dokonale hodíme.“

„No, očividně se spletla.“ Pronikavost jejího hlasu dosahuje takové výšky, která je pomalu schopna rozbít lahve s alkoholem za jejími zády. Vstane ze židle, popadne kabelku a pokusí se projít kolem mě, chytím ji však za ruku.

„Promiňte, slečno Podrážděná, ale myslím, že nemáme opustit restauraci, dokud společně nepovečeříme. Tak to stojí v podmínkách.“

V očích se jí zlověstně zableskne. „To nemůžeš myslet vážně.“

„Myslím to naprosto vážně. Mám za to, že je to třetí oddíl, pátý řádek. Jsou tam uvedeny konečné pokyny,“ odpovím. „Upsal jsem se téhle seznamovací aplikaci a očekávám, že dostanu kompletní zážitek.“ Přes rty mi krátce přeletí úsměv, o kterém vím, že ji dráždí víc než cokoli jiného.

„Všechno v pořádku?“ zeptá se hosteska a přistoupí k nám.

„Všechno je skvělé,“ opáčím.

„Ne, všechno není skvělé,“ namítne Kelsey. „Muse-lo dojit k nějaké chybě v algoritmu při porovnávání, protože tohohle muže znám a můžu vám s plnou odpovědností říct, že se k sobě nehodíme.“

„To je zajímavé. Nevzpomínám si, že by se nám to kdykoli předtím přihodilo.“

„Ach, výborně. Takže si dovedete představit, že bychom se teď přes tuhle nepříjemnost chtěli přenést a jít si svou cestou.“

Hosteska zavrtí hlavou. Úplně slyším, jak Kelsey uvnitř útrpně úpí, jako by byl tohle její osobní soudný den. „Je mi to moc líto, ale bohužel budete muset zůstat a společně povečeřet. Je to součástí podmínek.“

„Ale já vám přece řekla, že ho znám,“ hodí Kelsey rozčileně rukou svým směrem.

Rozhazujte rukama, jak libo, dámo, není vám to nic platné.

„Nelíbí se mi. Nepotřebuju s ním večeřet, abych to zjistila.“